

i kørsel med bil, skal anses som fører af køretøjet.

Til §§ 03 og 04 (Overgangsregler).

Der foreslås ikke særlige overgangsregler angående spørgsmålet om strafansvar og straf for forhold, der er begået, men ikke pådømt før lovens ikrafttræden. Disse spørgsmål må derfor afgøres efter den almindelige regel i straffelovens § 3, stk. 1, 1. punktum. Efter denne bestemmelse afgøres spørgsmålet om strafbarhed og straf i sådanne overgangstilfælde efter de nye regler, dog at afgørelsen ikke derved må blive strengere end efter den ældre lov. I forhold til de foreslåede ændringer medfører dette navnlig, at der ikke efter lovens ikrafttræden kan pålægges strafansvar for spiritus- eller promillekørsel, som er begået før den 1. juli 1976, medmindre forholdet også ville være strafbart efter § 16, stk. 1 eller 2, i færdselsloven af 1955.

Det følger af den almindelige bestemmelse i straffelovens § 5, at tidligere domfældelser efter færdselslovens § 16, stk. 1 eller 2, kan tillægges gentagelsesvirkning ved fastsættelse af straf efter den foreslåede nye bestemmelse i § 116, stk. 2. Hvad angår spørgsmålet om allerede idømte, men ikke fuldbyrrede frihedsstraffe, henvises til notat af 13. maj 1976 om eventuel betinget eftergivelse af visse hæftestrafte, idømt for overtrædelse af færdselslovens § 16, stk. 1. Notatet er optrykt som bilag til betænkningen.

Til § 03.

I *stk. 1* bestemmes, at spørgsmål om frakendelse af førerretten i anledning af forhold, som er begået, men ikke endeligt påkendt den 1. juli 1976, alene skal afgøres efter de nye regler. Efter *stk. 2* skal frakendelse for sådanne forhold dog ikke kunne ske ubetinget efter § 125, stk. 2, nr. 4, hvis frakendelsen sker efter § 125, stk. 1, nr. 1 eller 3, og den tidligere frakendelse er sket i forbindelse med en overtrædelse af færdselslovens § 16, stk. 1.

Bortset fra de tilfælde, der er omfattet af *stk. 2*, vil de ændrede frakendelsesregler kun medføre mindre skærpedelser i enkelte, forholdsvist specielle tilfælde.

Hvad angår sagernes behandling, medfører *stk. 3*, at alle sager om betinget frakendelse af førerretten efter den 1. juli 1976

skal behandles som politisager, d. v. s. uden medvirken af domsmænd, medens frakendelsessager i øvrigt som hidtil skal behandles som statsadvokatsager, jfr. § 118, stk. 2 og 3. Hvis en frakendelsessag er sendt til retten inden den 1. juli 1976, men først skal domsforhandles efter denne dato, må retten herefter for at kunne tage stilling til behandlingsmåden vurdere, om der efter de nye regler opstår spørgsmål om ubetinget frakendelse. Denne vurdering vil ofte forudsætte anklagemyndighedens medvirken, men skulle i øvrigt ikke give anledning til særlige vanskeligheder. For så vidt angår ankesager, der har været domsforhandlet i første instans inden den 1. juli 1976, findes det dog rettest, at sagerne behandles efter de hidtidige regler, d. v. s. under medvirken af domsmænd.

Til § 04.

Efter *stk. 1* tillægges tidligere betingede eller ubetingede frakendelser som udgangspunkt retsvirkninger efter deres indhold også efter den nye lov. Frakendelser efter de regler, der gjaldt før den 1. juli 1975, anses som ubetingede frakendelser, jfr. § 2, stk. 6, i lov nr. 270 af 26. juni 1975.

Som det fremgår af den foreslåede nye affattelse af § 52 og af bemærkningerne hertil, vil grænsen mellem spiritus- og promillekørsel — og dermed mellem forhold, der fortsat næsten altid skal medføre ubetinget frakendelse, og forhold, der fremtidig som udgangspunkt kun skal medføre betinget frakendelse — stort set komme til at svare til den nuværende retspraksis med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en overtrædelse af færdselslovens § 16, stk. 1, medfører bøde eller frihedsstraf. Overgangsreglerne i *stk. 2-3* er derfor udformet efter dette sidstnævnte kriterium. Af hensyn til tilfælde, hvor der også ved frakendelsesdommen blev idømt straf efter andre regler end § 69, stk. 1, i færdselsloven af 1955, er det dog nødvendigt at udbygge kriteriet med en bestemmelse som den, der foreslås optaget i *stk. 4*.

Efter reglen i *stk. 3* stilles de personer, som er omfattede af overgangsbestemmelserne, nogenlunde som om frakendelsen kun var sket betinget i henseende til spørgsmålet om frakendelsens gentagelsesvirkning ved behandlingen af en eventuel senere overtrædelse.